

De Nwe Tijd

Zeg me hoe het moet

HET VRIENDSCHAPSONDERZOEK VAN FREEK VIELEN EN SUZANNE GROTENHUIS IS PUUR THEATERGENOT

Tuur Devens

10 december 2025

Gezien op 5 december 2025, Corso, Antwerpen-Berchem (B)

Liever ruzie maken en samen blijven dan elkaar vredevol niet meer te kennen. Dat lijkt de conclusie te zijn die Freek Vielen en Suzanne Grotenhuis trekken uit hun theatervoorstelling over vriendschappen en relaties.

We gebruiken cookies om ervoor te zorgen dat onze site zo soepel mogelijk draait. Als je doorgaat met het Grotenhuis en Vielen vormen al tien jaar het gezelschap De Nwe Tijd. Ze speelden vaak in dezelfde voorstellingen, ook bij gebruiken van deze site, gaan we er vanuit dat je ermee instemt.
geestesgenoten als De Hoe, maar nu pas zijn ze voor de eerste keer alleen met hun tweetjes in een voorstelling over hun twee.

Het gaat over hun vriendschap. Want let wel: zij vormen géén koppel, zij hebben elk hun eigen partner, kinderen. Grotenhuis en Vielen zijn al meer dan twintig jaar vrienden. Allebei Nederlanders in een buitenlandse stad, Antwerpen. Ze leerden elkaar kennen op de theateracademie, waar Grotenhuis voor acteren ging en Vielen de richting Woordkunst, meer kleinkunst, koos. Na hun studies namen ze samen met anderen het gezelschap De Tijd van Lucas Vandervorst over. Als De Nwe Tijd droegen en dragen ze tekst hoog in het vaandel en brachten en brengen steeds meer persoonlijke verhalen met een maatschappelijke relevantie.

Zeg me hoe het moet is een persoonlijke voorstelling, waarin ze nog een andere voorstelling bedden. Theater in theater. Ze spelen niet alleen hun zoektocht naar vriendschap en verbinding, maar ook een theatertekst, zogezegd van een Ierse schrijver. Daarmee begint de voorstelling ook. Centraal op het toneel staan tafels vol champagne- en wijnglazen en dito flessen. Opzij staat een luchter op de grond. Het lijkt een decor voor relatiedrama's als *Who's Afraid of Virginia Woolf?* – waarin een koppel zich weer zal bezatten en waarin met het stijgende drankgebruik ook de relationele hatelijkheden zullen escaleren. Maar dit soort toneel gaan we nu niet moeten beleven/ondergaan. Totaal niet.

Die ingevoegde voorstelling – met de symbolische titel 'De Klif' (voor Grotenhuis – even symbolisch – De Kloof) – gaat ook over een koppel, Dwight en Claire, dat in een vervallen buitenverblijf gasten verwacht. Er zijn spanningen tussen de twee, dat merk je, verwacht je ook, zeker na de openingszin: 'De wolken pakken samen. Ik vrees dat we regen krijgen.' Dwight/Freek, in het zwart, zal zich nog moeten omkleden om de gasten te ontvangen, Claire/Suzanne is getooid in een wijde donkergroene jurk en blouse. Ze praten over hun gasten, over hoe ze die gaan ontvangen, over hun zelf is er wat gekissebis.

We gebruiken cookies om ervoor te zorgen dat onze site zo soepel mogelijk draait. Als je doorgaat met het gebruiken van deze site, gaan we er vanuit dat je ermee instemt.

Maar dan stoppen ze, Freek vertelt wat de eigenlijke opzet van deze avond is, zijn zoektocht naar vriendschap. Maar Suzanne wilde dit stuk 'De Klif' (Kloof) brengen. Ze raken het niet eens en hun dramaturg, medetekstschrijver en regisseur Wannas Gyselinck (van De Hoe) roept tijdens het proces wanhopig uit dat ze de twee dingen dan maar samen moeten doen. We herkennen de speelstijl van De Hoe. Grotenhuis en Vielen stappen uit hun rol, geven commentaar op elkaars spel, discussiëren over theater, over acteren en interpreteren, spelen 'zichzelf'. En hebben het vooral over hunzelf. Dat alles in een warm spel, helder en overtuigend.

Voor Suzanne is Freek een bedachtzaam iemand, die lang nadenkt voordat hij iets zegt en op papier zet, zelfkritisch, nooit arrogant, 'eigenlijk echt een leuk iemand is het, ik weet eigenlijk niet waarom we altijd zo botsen hier op een podium'. Freek ziet Suzanne als iemand die snel praat, denkt, handelt, graag alles geregeld ziet, maar ook bang is voor de toekomst, 'voor het alleen slapen op een plek die ze niet kent, voor het alleen slapen op een plek die ze wel kent, voor het alleen slapen, voor het alleen eindigen'.

En zoals het in alle relaties gaat, of het nu om liefde of om vriendschap gaat: het kan botsen. Mild, heftig, minzaam, verontwaardigd, of heel boos geven ze de vrije loop aan hun irritaties, verwijten, verzoeningen, ontreddering, gevoelens van eenzaamheid, hun hunkering naar waardering, hun ruzies ('of misschien is ruzie toch het woord niet'). In die zin is het stuk heel herkenbaar voor de toeschouwers.

Grotenhuis en Vielen vertellen over hun moeizame zoektocht. Hoe ze allerlei opdrachten vervulden, samen tangoles volgen, samen klussen, samen op relatietherapie gaan, samen met vormen improviseren, (dat was het leukste) en zelfs samen een astroloog bezoeken. Dat laatste viel slecht. Het zorgt voor grappige en spitsvondige scènes. Allemaal echt? Dat doet er eigenlijk niet toe. Het omarmt gelukkig en wij gaan hier in ons pak. We gebruiken cookies om ervoor te zorgen dat onze site zo snel mogelijk draait. Als je doorgaat met het gebruiken van deze site, gaan we er vanuit dat je ermee instemt.

De twee zijn zichzelf, of beter, ze spelen zichzelf. Want het blijft een spel, het blijft theater. Daar zijn de twee spelers zich heel bewust van. Alles ligt vast, de teksten zijn uitgeschreven, ze weten van elkaar wat de andere zal zeggen. Ook als ze de tekst kwijt zijn. Dan zal het script er bijgehaald worden, en na de zin 'ben je de tekst kwijt?' zal de ene de tekst van de ander voorlezen. Het spel dat de twee zogenaamd zichzelf spelen vergroten ze uit tot een spel met dat spel. Dat is puur theatergenot. Persoon Freek is personage Freek, die ook Dwight speelt. Persoon Suzanne is personage Suzanne die ook Claire speelt. Daarna spelen ze ook nog gasten. Zijn dat eikels of niet? En vooral, wat vinden Grotenhuis en Vielen zelf van al die personages? Allebei lijken ze van elkaar te verwachten dat de ander zal zeggen hoe het moet.

Op het einde vloeien de personages van het theaterstuk samen met de Grotenhuis en Vielen van de zoektocht. De twee lijken 'voorlopig voor altijd met elkaar te zijn'. Ze hebben het einde van het stuk gehaald. Eindelijk kan er een glas cava gedronken worden. Dat zorgt nog voor verrassende mijmeringen.

Foto's: Alexander Daems

ELDERS

Nog geen andere recensies

We gebruiken cookies om ervoor te zorgen dat onze site zo soepel mogelijk draait. Als je doorgaat met het gebruiken van deze site, gaan we er vanuit dat je ermee instemt.